

מסורת הש"ס

(א) [מוספתא פ"ד ה"ב], (ב) [נש איתא רבי אומר], (ג) שוקלין פ"ג מ"ח, (ד) [לעיל מב. וט"ז], (ה) [לעיל עד., ו] (דברים יד.), (ו) [ויקרא פרשה יד.], (ז) [ויקרא ג.], (ח) [נש] (י) [פי ענין דלוג כן איתא בערוך ערך קרטע], (יא) [ועיי' תוס' כרימות גג: ד"ה טולדות],

גליון הש"ס

גמ' רבא אמר לרביי הבהיר. ע"י צבי"ק דף מז ע"א תוס' ד"ה מט': בעין משפטא אות ד' מ"י פ"י מהל' מאבילות אסורות. שם איתא בסיפון דתלבו כחלב חיה:

מוסף רש"י

למ"ד טרפה חיה. לעיל (ט:): אמוי לו והלא הכנה ומקיימות שמי' ושלג שמי' (ע"ל שמי' ט). טרפה אינה חיה. (ע"ל סופה לחיות (שם). ד' סימנין אכשר ביה רחמנא. בלחיה שני הסמנים ששטחו, או של אמוי או של (ע"ל ע"ד).

רבינו גרשום

בשחיטה יבשתא ודלא כר"ש. כלומר מה דאמרי' עבר בנהר הוכשר ואי לא הוכשר לא נטמא ודחשו דלא אמוי ולא יצא ממנה דם ולא הוכשר לעובר בדם אמו ודלא כר"ש דאי כר"ש הא ס"ל אע"ג דלא יצא מאימתי דג צריך הכשר: מאן תנא עבר בנהר הוכשר הלך בבית הקברות ונטמא כו'. כאוכלין דעלמא דלא חשוב חי אלא חשוב כשאר אוכלין דעלמא: דג מאימתי מקבל טומאת אוכלין. דג מקרטע איכא בינייהו דג מפרפר לבי"ה אין מקבל טומאת אוכלין עד שימותו ולר' עקיבא משעה שאין יכולין להחיות מקבלין טומאת אוכלים: גולדו בדגים סימני טרפה. אחת מיי"ח טרפות מהו שיטמא טומאת אוכלין. אבל דגים דלא נפישא חיותיהו לא ומשעה שגולדו בו סימני טרפה נטמאין טומאת אוכלין: או דלמא אפי' למאן דאמר טרפה אינה חיה. כלומר הני מילי בהמה דגולדו בה סימני טרפה לאו חשובה חיה דאניה ראויה

בהמה המקשה

פרק רביעי

בשחיטה יבששא. עסקינן שלא ילא ממנה דס שאף אמו לא הוכשרה ולהאי תנא שחיטה בלא דס לא מכשרה ודלא כרבי שמעון: **מאן סנא**.

דמטמי ליה אע"פ שהוא חי: **מטמא טומאס אוכלין**. בן פקועה

ואפילו חי אס נגע בטומאה: **ולריך ככשר**. דתרי גופי נינהו. אלמא

לר' יוסי הגלילי מטמא מחיים וכרבנן

דמתניתין לא אוקמה ונימא לדידהו

ככשרא דייקולא דמיא דקסבר רבי

יוחנן אפילו רבנן דפליגי אדרבי יוסי

הגלילי בטומאה סבירא להו כרבנן

דמתניתין בשחיטה ואפילו הכי לא

מטמא מפני שהוא חי ולאו בפלוגתא

דרבי מאיר ורבנן דמתניתין קמipפליגי:

ואודא רבי יוחנן לטעמיה. מדקאמר

רבי יוחנן רבי יוסי הגלילי וצית שמאי

המטמאין דגיס מחיים אמרו דבר

אחד שמע מינה רבנן דמטהרי בנן

פקועה לאו משום דס"ל דטעון

שחיטה כר"מ דאי טעמייהו משום

דטעון שחיטה הוא אינהו נמי בדגים

ללאו טעונין שחיטה מודו דמטמו

ככ"ש ויכי משמע דרבי יוסי הגלילי

ודכ"ש חדא: **משנידו**. דכיון דאין

טעונין שחיטה הרי הן כנמתי:

מקרטע. מפרפר וכגון שיצב צו

כסלע וצין סנפיריו דתו לא חי

כדלמריין במסקת צבת (דף קו:):

גולדו בדגים סימני טרפה. כגון ניקצו

מעין לרבי עקיבא: **מהו**. שיטמאו:

אבל דגיס דאין צמינן. טרפות לא הוי

טרפות לגבייהו כנמיתה: **הטילה נפל**.

צהמה המפלת: **חלבו כחלב צהמה**.

צכרת: כחלב חיה. ואין צו אלא

אסור בבלה שאין שחיטתו מטהרתו

לכל חלבו ככשרו: **אוריאל גרים**.

לשויה צהמה וכיון דגולד מיתסר ואפי'

לרבי יהודה דלמר לעיל (דף עד:): חלבו

מותר התם הוא דלא ילא לאויר: **חלבו**

כחלב חיה חדשים נמי גרמי. דחדשים

ואוריאל צעינן: **דהושע ידו כו' חדשים**

גרמי. וכיון דכלו לו חדשיו חלבו אסור

ומינה כי שחטה לאמו שרי ליה רבי

יהודה מכל צצהמה תאכלו'): **מה חלב**

ושמי הכליות כו'. צתורת כהנים'

שניה בשלמים את כל החלב אשר על

הקרבן) ולא את השליל יכול לא יאה

צעוגש ואזהרה אבל יאה צעמוד

והקרב כשהוא אומר חלב ושמי הכליות

בזאשס) שאין ת"ל אדמה שלמים שאין

כל מינן טעון אליה הרי הן טעונין

חלב ושמי הכליות שאס שכל מינו

טעון אליה אינו דין שיטעון חלב ושמי

הכליות ומה תלמוד לומר אלא לומר

לך מה חלב ושמי הכליות האמור

בזאס מוצא מכלל שליל חלב זה מוצא

מכלל חלב שליל שאיין יכול לומר חלב

שליל יקריב הנמצא בזאס שהרי אין

זאס נקבה: **אף גל**. אפילו בקרבנות

הבאין נקבה חלב האמור צהן מוצא

מכלל שליל: **בשלמא לדידי**. דלמינא

חדשים גרמי איכא לאוקמא להא בנן

צעמוד והקרב ולמה לי למעוטיה: **טעמא**

דידי. דלמינא לאו חלב הוא: **מהכא**. ילפינן

ליה דהכא אפקיה רחמנא מכלל חלב דמעטיה

מהקרבנה ואי לאו דמעטיה הוי אמינא

דחלב הוא: **משום הכי מעיטיה**. לאשמעוין

דלאו חלב הוא אלא לדידך דלמרת חלב

הוא לענין אכילה אמאי מעיטיה מהקרבנה:

מידי דהוא אמוסור ומן. דינא לאויר וכלו

חדשיו ודכולי עלמא צהמה הוא ופסליה

רחמנא צהקרבנה כל שצעה: **לדברי האוסר**.

בן תשעה חי בכשרה עד שישחטנו: **מסיר**.

את זה צאכילה דשחיטתו מטהרתו:

לדברי המסיר. בלא שחיטה בשל כשרה: **אוסר**.

בשל טרפה דשחיטה ידידה לא מהניא

ציה ובשחיטת הטרפה לא מישתרי

שהרי הוא כאחד מאצבריה: **ארצעה**

סימנין. היתרא הוא דרבי ציה רחמנא

מכל צצהמה תאכלו שאס רנא אוכלו

בשחיטת אמו

אבל אם לריך הוא לשחיטת עמנו כגון

שליל של טרפה שחטנו ומותר שהוא

יתר צב' מד' סימנין או צושט וקנה שלו

או צושט וקנה שלו או צושט וקנה שלו

או צושט וקנה שלו או צושט וקנה שלו

או צושט וקנה שלו או צושט וקנה שלו

או צושט וקנה שלו או צושט וקנה שלו

או צושט וקנה שלו או צושט וקנה שלו

או צושט וקנה שלו או צושט וקנה שלו

או צושט וקנה שלו או צושט וקנה שלו

עה.

מאי בינייהו דג מקרטע. לאו צין רבי

עקיבא וצ"ה קא צעי

דמחלוקתן מפורש צהדיא דלצ"ה דוקא

משומותו אלא צין

צית שמאי לרבי עקיבא קאמר דתרווייהו

מחיים מטמו ומפרש דאיכא

צינייהו דג מקרטע פירוש שקופץ ומדלג

בחוץ דלצית שמאי טמא

ולרבי עקיבא טהור כיון דאס זורקו

במים הוא יכול לחיות ומקרטע לשון

כח וחיות גדול כמו שהציא צערוך

מדלמר צילמדנו צפרשת צהעלותן

וכיון שהוא יואל ורואה את הנר מיד

הוא מתחיל שמח ועומד י ומקרטע

לפניו דתוך דלצה (איזב מא) מתרגמינן

קדמיה מקרטע:

רבי יוחנן אמר חלבו בהחב בהמה.

והא דשרי רבי יהודה לעיל

חלבו של בן תשעה חי ה"מ לאחר

שחיטה דניתר בשחיטת אמו:

מה חלב ושתי בצייות. ואס תלמר

מאי קאמר צת"כ שהציא

צקונטרס יכול לא יאה צעוגש ואזהרה

אבל יאה צעמוד והקרב והא ההוא

קרא דהחלב אשר על הקרב דמעמט

מיניה שליל לענין הקרבנה כתצי וי"ל

דהא דקאמר צת"כ ולא חלב שליל לאו

משום דלימעוט מההוא קרא אלא

משום דמשמרי מן כל צצהמה ואין חשבו

חלב וצתר הכי קאמר דללמא אע"ג

דנפקא לן מכל צצהמה דאינו צעוגש

ואזהרה מ"מ הוי צעמוד והקרב:

לדברי המתיר אוסר. והא דתנן

קרעה טעון שחיטה

אמאי אפילו לרבי המתיר דהכא

דוקא לרבי המתיר אסור דמהני

שחיטת טרפה לענין טומאה והוי

כחליו שחוט ותו לא מהניא ציה

שחיטה אבל התם לא נשחטה אמו

כלל וכן הא דלמריין לעיל (דף עד.)

גצי צעיא דהושעט ידו למעי צהמה

ושחט צה בן ט' חי מהו או דילמא

אפילו לרבנן ד' סימנין אכשר ציה

רחמנא לא דמי להא דלסריין הכא

לרבנן משום דהכא כחליו שחוט

כדפרישית ואפילו לרבא דלמר הא

ד' סימנין אכשר ציה רחמנא איכא

למיציעי לעיל דדילמא שאני התם דלא

ינא לאויר העולם ואסור אפילו לרבי

מאיר וה"ג צין לרבי יוחנן צין

לר"ל דפליגי בתלס חלב מזן ט' חי

מיתוקמא ההיא צעיא לעיל דלפילו

לרבי יוחנן דלמר חדשים גרמי היינו

לחלב שמתלס יואל לאויר העולם יואלין

איסור חלב חל עד שיולב כדמוכח

צפ' גיד הנשה (לקמן דף קג.) ובסוף פ'

דס שחיטה (כרימות דף גג:): ואפי' לר"ל

דלמר חדשים ואוריאל גרמי אפשר

דצמעי אמו מהני ציה שחיטה כי

היכי דמהניא ליה שחיטת אמוס):

וליעטמייך

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

חטעון

עין משפט

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות

נר מצות